

ע"י הרהורי תשובה שומע האדם קול ד' הקורא אליו מתוך התורה, ומתוך כל רגשי הלב, מתוך העולם ומלואו וכל אשר בם, וחשק הטוב הולך ומתגבר בקרב, והבשר בעצמו הגורם את החטא הולך ומתעדן, עד שאור התשובה חודר בו. (אורות התשובה)

קומו לעבודת הבורא

עני אחד, שמצבו היה, לא עלינו, דחוק ביותר, פגע ברחוב בפלוני, שהיה ידוע כאחד העשירים בעיר. פנה אליו ואמר: "בקשה גדולה לי אל מר. יעשה נא עמדי חסד, וייתן לי סכום של חמישה רובלים בהלוואה. הנה נזדמן לי ענין מה של מסחר, ובגמילות חסד זו כבודו מצילני ממש מרעב!" "שפיר", אומר לו העשיר, "ברם, ברגע זה אין איתי הסכום שאתה מבקש, ואף ממחר אני מאוד לדרכי. תיטיב אפוא לעשות, אם תכנס לביתי לפנות ערב, ואתן לך חמישה רובלים בכבוד גדול". לעת ערב, השתדל העשיר להיות בביתו בשעה הקבועה, אף המתין עוד מחצית השעה וגם שעה, אך הלה לא בא. חשב העשיר: אפשר ארע לו דבר לאותו עלוב ונאנס ולא יכול היה לבוא. למחרת, הלך העשיר ברחוב, ושוב פגע בו אותו עני. פותח ההוא בדברים ואומר: "רואה כבודו, ענין של מסחר נזדמן לי, ומצבי דחוק ביותר, אילו רצה כבודו להיטיב עמדי ולהלוות לי סכום של חמישה רובלים, היה משיב ממש את נפשי!" "הלא אמרתי לך עוד אתמול, סור לבית ואתן לך את אשר אתה מבקש. אף חיכיתי לך אתמול בביתי כשעה תמימה ולא באת. אולם מה שעבר – עבר, רצונך, בוא לביתי לפנות ערב, והכסף יהיה נתון לך". שוב כיון העשיר עתותיו וצמצם את זמנו כדי להימצא בביתו בשעה הקבועה, והעני לא הגיע. אף ביום השלישי פגע בו העני ברחוב וחזר ופתח בפזמון הידוע, עסק נזדמן לו, ומצבו דחוק וכו' והרי הוא זקוק ביותר לחמישה רובלים...

לא עצר עוד העשיר ברוחו וגער בנזיפה: "רואה אני שאין אמת בפוך, אינך צריך כלל לכסף, כי אלו נצרך אתה, הרי היית בא אלי אתמול ושילשום, בשעה שקבעתי, ואף חיכיתי לך בביתי, ונוטל היית מידי את הכסף שהכונתי בשבילך. כמדומה לי, שאינך אלא מתעתע, אומר דברים בפוך, שאין ליבך עמהם."

הנמשל: מתפללים אנו בכל יום: "כן תחננו ותלמדנו..." , "ותן בלבנו בינה להבין ולהשכיל, לשמוע, ללמוד..." , "והאר עינינו בתורתך, ודבק לבנו במצוותך..." , "חננו מאתך דעה, בינה והשכל..." וכיוצא באלו תחינות ובקשות. ודאי שהוא יתברך מוכן לחונן אותנו בחוכמה, בינה והשכל, ונכון לתת לנו לב להבין תורתנו הקדושה. מצידו הוא, כביכול אין שום מניעה, אדרבה, מסייע הוא ידי עושה מצוה ומוכן להשפיע עליו ככל אשר יבקש. אלא דבר אחד הוא דורש מאיתנו: לבוא אל ביתו, כלומר, לבית המדרש, ושם לקבוע עיתים לתורה. ברם, בעוונותינו הרבים, אין אותן בקשות שבתפילה אלא בקשות מן השפה ולחוץ. בשעה שאנו מתפללים ומשוחחים איתו, כביכול, אנו מבקשים ממנו שילוה לנו אותם חמשת הרובלים, אבל משאנו נפנים והולכים מבית הכנסת, אנו משקיעים עצמנו, ראשנו ורובנו בהבלי העולם הזה, ושוכחים לגמרי כל מה שבקשנו. ולמחרת אנו חוזרים ומבקשים, ואחרי כן חוזרים ושוכחים. הוא מה שאמר הנביא (הושע י"ד, ב'): "קחו עמכם דברים, קחו עמכם אותם דיבורים שאתם מדברים, על תשכחו אותם, תנו דעתכם יפה על בקשות אלו שאתם מבקשים מלפניו, ואז, 'ושבו אל ה' - תהיה ממילא התשובה מלאה. (משלי ה"חפץ חיים")

אָנִי יִשְׁנֶה, וְלִבִּי עָר; קוֹל הַדּוֹדִי דוֹפֵק, פְּתוּחֵי-לִי אֲזוּחֵי רַעֲיָתִי יוֹנְתֵי תַמְתֵּי--שְׂרָאשֵׁי זְמַל-טָל, קְוֹצוֹתַי רְסִיסֵי לִלְכָה. אֲ פִשְׁטֵיתִי, אֶת-כַּתְנֹתַי--אֵיכָכָה, אֲלַבֶּשְׁנָה; רוֹצְתִי אֶת-רַגְלִי, אֵיכָכָה אֶטְנֹפֶם. ד' הַדּוֹדִי, שְׁלַח יָדוֹ מִן-הַזֹּהַר, וּמַעֲי, הִמּוֹ עֲלָיו. ה' קָמְתִי אָנִי, לַפְתּוֹן לְדוֹדִי; וְיָדֵי זְטָפוֹ-מוֹר, וְאֶעֱבֹתֵי מוֹר עֵבֶר, עַל, כַּפּוֹת הַמִּנְעוּל. ו פְּתוּחֵי אָנִי לְדוֹדִי, וְדוֹדִי זֹמַק עֵבֶר; נְפֹשִׁי, יִצְאָה בְדַבְרוֹ--בְּקִשְׁתִּיהוּ וְלֹא מִצְאָתִיהוּ, קָרָאתִי וְלֹא עָנְנִי. א' מִצְאָנִי הַשְּׂמֵרִים הַסִּבְבִּים בְּעִיר, הַכּוֹנֵי פְצַעוֹנֵי; נִשְׂאוּ אֶת-רַדִּידֵי מַעֲלִי, שְׂמֵרֵי הַזּוֹמוֹת. ז' הַשִּׁבְעֵתִי אֶתְכֶם, בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם: אִם-תִּמְצְאוּ, אֶת-הַדּוֹדִי--מֵה-תִגִּידוּ לוֹ, שְׂזוּלַת אֶהְבֶּה אָנִי.